

## **De la pulsio destructiva a la poesia; és la Natura la que fa el miracle**

Dc, 24/02/2016 per Sandra Buxadera...

[A la riba del Tíber](#)

Quan entro a l'habitació, em trobo que «l'amigueta del cor» de la meva filla de quatre anys ha aprofitat que les he deixat una estona soles per amuntegar al bell mig de l'estança cada nino, cada llibre, cada joc, cada minúscula joguina Playmobil i, el que és pitjor, cada peça dels puzles i cartes i cadascuna de les desenes de boletes i pintures de l'armariet de manualitats. N'ha fet una muntanya descomunal; el més semblant que he vist a un abocador. Potser no està acostumada a una mare que la deixa jugar sola sense ni coartar ni dirigir el joc, i que d'aquesta llibertat n'espera una resposta responsable.

Em prometen que m'ajudaran a recollir, però continuen jugant sense miraments. Després d'agafar-los les mans amb posat seriós i obligar-les a recollir i dir-los que no berenarien fins que haguéssim acabat -un ajut més simbòlic que vertader, passaré dies classificant cada peça per tornar-la a la capsa corresponent- i d'explicar-los que, si volen jugar lliurement, hauran de tenir més respecte pel treball dels grans, tanco l'afer sense fer-me'n mala sang. Però al vespre, mentre maldo per continuar endreçant, em pregunto perquè aquesta nena -l'anomenaré Clàudia- té la pulsio del desordre, l'amuntegament... i per què polvoritza les aquarel·les, esclafa la plastilina enlloc de fer-ne figuretes?

La setmana següent -m'agrada convidar-la cada setmana, perquè penso que és bo que la filla pugui jugar amb altres nens fora de l'escola-, he pres una decisió. Res de jugar a casa, les porto al parc amb la promesa d'un pícnic -a Itàlia, hi ha classes senceres de nens i nenes que només van a escola al matí; surten a la una i ja no hi tornen-. Aire lliure, córrer, embrutar-se amb fang, enfilat-se als arbres i als rocs, caure i aixecar-se.



Les nenes, en travessar la tanca i veure el verd, es posen a córrer i, poc després, amb els peus descalços sobre la manta, mengen sense protestes la coca casolana de col toscana, que he rebatejat com a «pizza de verdures». I llavors succeeix la màgia. La Clàudia recull una desena de margarites salvatges i les posa en fila sobre la vora d'una ampla font sense aigua. Queda molt bonic, però li explico que és millor que ja no culli més flors, per diverses raons, i llavors, la meva filla té una idea. Corre cap a un arbre en flor i torna carregada de pètals que ha trobat per terra. Corrent i cantant, les dues, concentrades com abelles, es posen a la feina. La Clàudia em comenta: “Estem guarnint aquesta bella font, que feia anys que ningú no se n'ocupava i era tota gris”. Al cap d'una bona estona, l'esventrat monument sembla sortit d'una pintura romàntica. Mentre s'enfronten al vent, que els desbarata l'obra d'art, reben, cofoies, els comentaris admirats dels passejants pel parc.

L'energia destructiva ha esdevingut poètica. No han calgut retrets o grans sermons. Només deixar-les ser qui són, fugint dels indrets tancats i de les recriminacions. Nenes jugant i corrent sense entrebancs, que en la bellesa de la Creació i dels homes han trobat font d'inspiració.